

Svar till Bengt Geijer

Jag är mycket tacksam mot Bengt Geijer för att han velat fatta pennan och skriva en kommentar till min artikel om den offentliga sektorn. Det ger mig en möjlighet att något mer utförligt utveckla en tankegång som kanske var alltför kryptisk i min artikel. Hans svar är nämligen en utmärkt illustration av en fundamental aspekt av den politiska processens problem.

Bengt Geijer är mycket noga med att framhålla att det tillsattes en "parlamentarisk kommitté", att denna kommitté lämnade en delrapport i juni 1979 och att organisationer och enskilda inbjöds att komma med synpunkter före oktober 1979. Han tycks därmed anse sig ha visat att centrumplanen inte kommer att beslutas mellan två val och att den formellt blivit behandlad på rätt sätt.

---

* Forfattaren är kommunstyrelsens ordförande i Lidingö kommun.

Problemet är emellertid *inte* att frågan skulle vara formellt felbehandlad eller att t ex några ledande byråkrater skulle försöka föra fullmäktige bakom ljuset. Vad frågan gäller är, från teoretisk synpunkt, i vilken utsträckning väljarnas önskemål har en rimlig möjlighet att avspeglas i valda politikernas beslutsfattande. De sedan urminnes tider utvecklade formerna för politisk demokrati bygger bl a på att om folkets valda representanter väcker en fråga i fullmäktige eller riksdag och beslutar om dess genomförande, kan väljarna, om de icke accepterar förslaget, i nästa val välja nya representanter. När det gäller ingrepp i miljön blir denna politiska idealbild ofullkomlig. En väsentlig förändring av vår miljö kan inte göras ojord. Här måste man därför se till andemeningen i de demokratiska spelreglerna. Ett förslag om ett större miljöpolitiskt ingrepp bör därför aldrig väckas i fullmäktige eller riksdag och *beslutas* i samma församling utan att väljarna fått möjlighet att ta ställning till frågan i allmänt val eller i en folkomröstning. Vid ett allmänt val är det därvid viktigt att

partierna klart redovisar sin inställning i den aktuella frågan.* *

I fallet med Lidingös centrumplan hade ett tidigare förslag till centrum framförts mellan valen 1976 och 1979. Sedan intressenterna dragit sig ur på grund av att det blev för dyrt för dem föll detta förslag ur bilden. En ny kommitté utredde sedan frågan och lade fram en delrapport i juni 1979. Frågan är nu om väljarna i valet 1979 hade ett konkret förslag om centrums utformning att ta ställning till och om de politiska partierna inför valet klart redogjorde för sin inställning så att väljarna med sina röster kunde framföra sin uppfattning i frågan. Enligt min mening undvek partierna i stor utsträckning att på ett tydligt sätt redovisa var man stod i centrumfrågan inför valet 1979, delvis därför att man inte hade ett färdigt förslag att gå efter. Det följer av ovan redovisade principer att man *inte* bör fatta beslut om centrumfrågan i Lidingö *före* valet 1982, såvida man inte genomför en lokal folkomröstning i frågan.

Johan Myhrman*

---

* Författaren är docent och tillförordnad professor i nationalekonomi vid Handelshögskolan i Stockholm.